

KÄCK, a. 2. 1) Tapper, modig. *K. soldat.* — 2) Dugtig. *K. arbetare.* — 3) Som vittnar om beslutsamhet; dristig, rask. *K. teckning, pensel. K-a drag.* — *Syn.* Djerf.

KÄCKHET, f. 3. 1) Tapperhet. — 2) Dristighet, raskhet.

KÄCKT, adv. Med käckhet. *Släss k.*

KÄFLING, m. 2. (prov.) 1) Liten kaffe. — 2) Stut, ung ox.

KÄFS, tjäffs, n. sing. (pop. o. fam.) Käfsande.

KÄFSA, tjäffsa, v. n. 1. (pop. o. fam.) *K.* eller *k. emót*, på ett näsvist, sturskt sätt säga emot.

KÄFSANDE, n. 4. (pop. o. fam.) Näsvist, sturskt motsägende.

KÄFT, tjäfft, m. 2. 1) Del af nedra ansigtet, hvari tänderna äro infattade. *Öfra, nedra k-en.* (Fig.) *I dödens k-ar*, i dödens våld. *Rycka ur dödens k-ar*, rädda från döden. — 2) (fig. fam.) Mun. *Slå, hugga en på k-en. Håll k-en, tig.* — *Syn.* Trut. — 3) Benämning på delar af verktyg, då de hafva likhet med tandkästar. *K-arne på ett skrufståd. K-arne på hanen af ett gevär*, de delar deraf, som omfatta flintan.

KÄFTA, v. n. 1. (pop.) *K. emót*, på ett näsvist och oförskämdt sätt säga emot.

KÄGELBANA, tjägglbåna, f. 1. 1) Bana för klotets rullande vid kägelspel. — 2) Urbåkning i nöten, hvari lekaren går uti ett stussareläs med snällare. [Kegel—.]

KÄGELFORMIG, a. 2. Som har formen af en kägla.

KÄGELKLOT, n. 3. Klot, som begagnas vid kägelspel.

KÄGELKUNG, m. 2. Kägla med knapp öfverst, och som alltid står i midten af leken.

KÄGELLEK, m. 2. 1) De nio kägolorna, vid kägelspel. — 2) Dessa käglor uppställda i fyrkant, med kungen i midten.

KÄGELLIK, a. 2. Se *Kägelformig*.

KÄGELRUTA, f. 1. Liten fyrkant med plåtsorna utstakade för alla kägolorna, der de skola stå.

KÄGELSNÄCKA, f. 1. Ett slags kägelformig snäcka. Conus.

KÄGELSPEL, n. 3. Spel med käglor och klot.

KÄGELSPELARE, m. 3. En, som deltagar i kägelspel.

KÄGELSPELNING, f. 2. Se *Kägelspel*.

KÄGLA, tjägglå, f. 1. 1) Långt och smalt, rundsvarfvadt, nedtill vidare, uppåt afsmalnande stycke trä, stundom upptill med hals och knapp eller hufvud (hvilket den förnämsta i kägelleken eller kungen alltid har), som, uppställt jemte andra, begagnas vid kägelspel. *Slå k-lor*, spela med käglor och klot. *Slå många k-lor.* — 2) Se *Kon.* — 3) Kägelformigt berg. — 4) Del i nöten på ett stussareläs. [Kegla.]

KÄK, m. 2. Den del af munnen, hvaruti tänderna äro infattade. *Öfra, undra k-en.* — *Ss. K-muskel.*

KÄKBEN, n. 3. Benämning på hvart och ett af de bägformiga ben, som bilda käkarna.

KÄL, m. 2. (byggn.k.) Rund, konkav list, som utgöres af $\frac{1}{4}$ cirkel.

KÄLA, v. n. 1. (pop.) Frysa. Säges i fråga om fasta kroppar, genomträngda af ett flytande ämne. *Marken k-r af vinterkylan.* — *V. impers.* Vara fryskallt. *Det k-r på.* — *V. a.* Göra stel af köld. *Den kalla blåsten har k-t mina lem-mar.* Brukas isynn. i sammansättningen Genomkälå. — *Kälånde*, n. 4.

KÄLE, m. sing. Kyla i marken, hvarigenom

dervarande vatten och fuktighet hålles i fruset tillstånd. *K-en går vårtiden ur marken.*

KÄLKE, m. 2. pl. *kälkar*. Körredskap, bestående af tvenne stekar, jernskodda medar, sammanhållna af starka tvärträn. *Forsla på k-kar. Draga, skjuta på k.* — *Ss. Kälkmede.*

KÄLKBÄCKE, m. 2. pl. — *backar*. Snö- eller isbelagd backe, utför hvilken man kan åka på kälke, utan tillhjälp af dragare. *En lång, brant k. Åka k.,* sittande på kälke, låta den af sig sjelf glida utför en snö- eller isbelagd backe.

KÄLKBANA, f. 1. Isbana för kälkåkning.

KÄLKBORGARE, m. 3. (fam.) Ringa, obildad borgare, som hänger fast vid gamla vanor. — *Ss. Kälkborgaraktig, -aktighet, -aktigt.*

KÄLKSLÅDE, m. 2. pl. — *slådar*. Slåde med kälkmedar.

KÄLKVAGN, m. 2. Vagn, satt på kälkmedar, eller försedd med medar i händelse af behof.

KÄLLA, f. 1. 1) Mindre vattensamling i jordytan, uppkommen genom vattnets uppvällande ur sjelfva jorden, genom så kallade källdror, och ur hvilken således en större eller mindre mängd vatten oupphörligen utflyter. *En klar k. Källorna indelas i kalla, varma och heta.* — *Har sammansättningarna:* Regn-, Salt-, Mineralkälla. — 2) (fig.) a) Upphof, ursprung. *Gud är k-n till allt godt. Detta var k-n till vår olycka.* — b) Ursprungliga texten för ett litterärt arbete. *Gå till sjelfva k-n.* — *Syn.* Original. — c) Bok, skrift, hvarur en skriftställare hämtar uppgifter för sitt arbete. *De k-llor, en historieskrifvare begagnar.*

KÄLLARE, m. 2. o. 3. pl. *källrar* och *källare*. 1) Rum, antingen helt och hållet eller till större delen anbragt under jorden, så att luften der jemförelsevis är sval om sommaren och ljum vintertiden, och hvarst mat och dricksvaror förvaras emot förskämning. Man har således *Mat-, Dricks-, Vinkällare*, m. m. *Lägga, förvara vin i k.* — Se f. ö. *Iskällare, Mordkällare*, m. fl. — 2) Ställe, der vin, öl och andra dricksvaror försäljas, antingen i gross (Gross- eller Lagerkällare), eller i minut (Vinkällare). *Gå på k-n. Han sitter jemt på k-n. Han bor på k-n Enigheten.* — *Ss. Källarbetjening, -disk, -dörr, -glugg, -hvalf, -trappa.*

KÄLLARDRICKA, n. sing. Dricka, som förvaras i källare (bem. 1).

KÄLLARGÄST, m. 3. En, som besöker källare (bem. 2).

KÄLLARHALS, m. sing. Se *Tibast*.

KÄLLARKRANS, m. 2. Målad krans, uthängd som skylt utanför en källare (bem. 2).

KÄLLARKUND, m. 3. En, som ofta besöker en källare (bem. 2).

KÄLLARLUCKA, f. 1. Lucka, hvarigenom man nedgår till en källare (bem. 1).

KÄLLARMÄSTARE, m. 3. En, som idkar källarrörelse.

KÄLLARNYCKEL, m. 2. pl. — *nycklar*. Nyckel till en källare (bem. 1).

KÄLLARRÄTTA, f. 1. Rätta, som har sitt tillhåll i en källare (bem. 1).

KÄLLARRÖRELSE, f. 3. Försäljning i minut, af vin och andra dricksvaror.

KÄLLARSAL, m. 2. Större rum, för källargäster.

KÄLLARSKYLT, m. 2. Skylt utanför en källare (bem. 2).

KÄLLARSQVALLER, n. sing. (fam.) Sqvaller, som har sin upprinnelse från samtal på källare.

KÄLLARSPINDEL, m. 2. pl. — *spindlar*. En